

Bryssel, 20. kesäkuuta 2017
(OR. en)

10284/17

Toimielinten välinen asia:
2016/0376 (COD)

ENER 289
ENV 611
TRANS 275
ECOFIN 538
RECH 235
CODEC 1045
IA 109

ILMOITUS

Lähettiläjä:	Neuvoston pääsihteeristö
Vastaanottaja:	Neuvosto
Ed. asiak. nro:	9401/17 ENER 242 ENV 522 TRANS 189 ECOFIN 428 RECH 198 CODEC 847 IA 106
Kom:n asiak. nro:	15091/16 ENER 413 ENV 754 TRANS 473 ECOFIN 1149 RECH 340 IA 124 CODEC 1789 ADD 1 - 13
Asia:	Ehdotus EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVIKSI energiatehokkuudesta annetun direktiivin 2012/27/EU muuttamisesta – Yleisnäkemys

I JOHDANTO

- Komissio esitti edellä mainitun ehdotuksen neuvostolle 30. marraskuuta 2016 osana puhtaan energian säädöspakettia. Ehdotuksen tavoitteena on varmistaa EU:n energiatehokkuuspolitiikan jatkuvuus vuoteen 2030 ulottuvat ilmasto- ja energiapolitiikan puitteet huomioon ottaen. Komissio ehdottaa, että EU:n ilmasto- ja energiapolitiikan puitteista 23.–24. lokakuuta 2014 annettuihin Eurooppa-neuvoston päätelmiin sisältyvän ohjeellisen 27 prosentin energiatehokkuustavoitteen uudelleentarkastelulausekkeen pohjalta EU:lle asetettaisiin sitova 30 prosentin energiatehokkuustavoite.

2. Energiatehokkuusdirektiivin tarkistamisessa pyritään muiden näkökohtien osalta varmistamaan nykyisten politiikkatoimien jatkuminen vuoteen 2030 saakka sekä parantamaan nykyisiä säännöksiä täytäntöönpanosta saatujen kokemusten pohjalta. Ehdotuksen mukaan vuotuinen 1,5 prosentin energiansäästövelvoite ulotettaisiin vuoteen 2030 saakka ja energiansäästöjen laskennassa otettaisiin huomioon vain vuoden 2020 jälkeiset uudet politiikkatoimenpiteet ja -toimet. Jotta kansalliset erityispiirteet huomioon ottavat räätälöidyt politiikat olisivat mahdollisia, vaihtoehtoisia toimenpiteitä pidetään tasavertaisina energiatehokkuusvelvoitejärjestelmien kanssa ja velvoite ottaa energiaköyhyys huomioon otetaan käyttöön molemmissa välineissä. Lisäksi ehdotuksessa parannetaan mittaus- ja laskutusvelvoitteita lämmityksen ja jäähdytyksen loppukäyttäjien eduksi, jotta he saisivat tarkkoja tietoja käyttäjäkohtaisesta energiankulutuksesta.
3. Energiatyöryhmä aloitti edellä mainitun ehdotuksen tarkastelun tammikuussa 2017, jolloin se arvioi myös komission vaikutustenarviointia. Valtuuskunnat kannattivat yleisesti komission ehdotusta sekä tarvetta määritellä selkeä energiatehokkuuspolitiikan kehys kaudelle 2020–2030. Samanaikaisesti niillä oli lukuisia huolenaiheita, ja ne pyysivät muutoksia useisiin komission ehdotuksen kohtiin.
4. Yksi keskeinen kysymys koski EU:n yleisen energiatehokkuustavoitteen tasoa ja luonnetta. Siinä jäsenvaltioiden kannat erosivat toisistaan. Monet valtuuskunnat kritisoivat myös vuotuisen 1,5 prosentin energiansäästövelvoitteen jatkamista, koska ne pitivät sen tuloksellisen täytäntöönpanon edellyttämiä joustomahdollisuuksia puutteellisina. Toiset valtuuskunnat kannattivat 1,5 prosentin tavoitetason jatkamista ilman muutoksia.
5. Muutamit valtuuskunnat painottivat keskustelujen aikana myös tiiviitä yhteyksiä hallintojärjestelmää koskevaan ehdotukseen ja korostivat, että puhtaan energian säädöspakettia koskeva kokonaiskuva oli syytä säilyttää yksittäisten ehdotusten käsittelyn yhteydessä. Lisäksi valtuuskunnat pyysivät mittausta ja laskutusta koskevista velvoitteista useita selvennyksiä ja kustannustehokkuuteen liittyvän vaatimuksen käyttöönottoa.

6. Vastauksena joidenkin valtuuskuntien suureen huoleen, joka liittyy myös niihin kielteisiin vaikutuksiin, joita aiheutuu energiatehokkuussopimusten käyttöä julkisella sektorilla koskevasta tilinpitosääntöjen nykyisestä tulkinnasta, komissio vahvisti yhdessä kansallisten tilastotoimistojen kanssa toimiaan asianomaisten ohjeiden tarkistamiseksi.
7. Työryhmän kokouksissa käytyjen keskustelujen perusteella puheenjohtajavaltio muutti komission ehdotusta useilta kohdin ottaakseen huomioon jäsenvaltioiden huolenaiheet. Yleisesti oltiin yhtä mieltä siitä, että EU:n yleistä energiatehokkuustavoitetta koskeva päätös edellytti korkean tason poliittista harkintaa ja se olisi toimitettava ministerien käsiteltäväksi.
8. Direktiivin 7 artiklan mukaisiin energiansäästövelvoitteisiin keskittyvä puheenjohtajavaltion kompromissiehdotus toimitettiin 14. kesäkuuta 2017 pysyvien edustajien komitealle. Kompromissiehdotus sai komitean kokouksessa kannatusta monilta joustavuutta vaativilta jäsenvaltioilta. Muutamat muut valtuuskunnat katsoivat kuitenkin, että ehdotetut joustot johtaisivat ehdotuksen tavoitetason merkittävään heikkenemiseen, jota ei voida hyväksyä, ja ne esittivät 7 artiklaan vastaehdotuksen.
- Edellä esitetyn johdosta puheenjohtajavaltio esittää uuden kompromissikokonaisuuden näistä kahdesta neuvostossa vielä avoinna olevasta kysymyksestä. Puheenjohtajavaltion kompromissikokonaisuus esitellään seuraavassa pääpiirteittäin.

II AVOINNA OLEVAT KYSYMYKSET

a) EU:n yleinen energiatehokkuustavoite (1 artiklan 1 kohta)

9. Komissio ehdottaa sitovaa 30 prosentin energiatehokkuustavoitetta EU:n tasolla. Joukko valtuuskuntia, joista useimmat vastustavat 7 artiklan mukaisia joustoja, voivat kannattaa komission ehdotusta. Useat muut valtuuskunnat vaativat sitovan tavoitteen sijaan ohjeellista tavoitetta, joka olisi lähempänä Eurooppa-neuvoston päätelmissä asetettua ohjeellista 27 prosentin energiatehokkuustavoitetta, jota on määrä tarkistaa vuoteen 2020 mennessä pitäen mielessä EU:n 30 prosentin taso. Jotkin valtuuskunnat ilmoittivat, että niiden lopullinen kanta riippuisi 7 artiklassa säädetyistä energiansäästövelvoitteisiin sovellettavista joustoista.

Puheenjohtajavaltion kompromissiehdotus energiatehokkuutta koskevaksi yleiseksi EU:n tason tavoitteeksi on ohjeellinen 30 prosentin tavoite.

b) Energiansäästövelvoitteet (7 artikla)

10. Muutamien jäsenvaltioiden pysyvien edustajien komiteassa esittämään vastaehdotukseen pohjautuva puheenjohtajavaltion kompromissiehdotus perustuu kauden 2020–2030 jakamiseen kahteen eri jaksoon, ja siinä asetetaan 1,5 prosentin säästövelvoite kaudeksi 2012–2025. Aluksi sovellettava 1,5 prosentin tavoite alenisi automaattisesti yhteen prosenttiin kaudella 2026–2030, ellei komission vuonna 2024 laatimassa arviossa todeta, että EU ei ole aikataulussa saavuttaakseen energiankulutusta koskevan yleisen tavoitteensa, joka ilmaistaan primäärienergian kulutuksena ja/tai energian loppukulutuksena.
11. Joustojen välisen tasapainon säilyttämiseksi ja energiansäästövelvoitteiden tavoitetason ylläpitämiseksi kompromissiehdotuksessa myös poistetaan 7 artiklan 1 kohdan ii alakohdasta pitkän aikavälin toimenpiteet, joiden elinkaari on vähintään 23 vuotta, mutta säilytetään mahdollisuus laskea paikan päällä tuotettu uusiutuva energia kauden 2020–2030 säästöihin enintään 15 prosentin osalta (liitteessä V olevan 2 kohdan d d alakohta). Lisäksi kompromissiehdotuksessa säilyy mahdollisuus ottaa täysimääräisesti huomioon sellaisista politiikkatoimista johtuvat energiansäästöt, joilla edistetään pienimuotoista uusiutuvan energian teknologiaa.

III MUUT KYSYMYKSET

12. Liitteessä V olevan 2 kohdan b alakohtaan on lisätty selvennys siitä, että sellaista eräissä jäsenvaltioissa noudatettavaa käytäntöä voidaan jatkaa vuoteen 2020 asti, jonka mukaan niistä kansallisista toimenpiteistä johtuvat säästöt otetaan huomioon, joilla on asetettu uusia rakennuksia koskevia vähimmäisvaatimuksia ennen rakennusten energiatehokkuudesta annetun direktiivin 2010/31/EU täytäntöönpanoa.

13. Ehdotusta koskevan neuvoston yleisnäkemyksen on tarkoitus olla neuvoston alustava kanta ja toimia pohjana Euroopan parlamentin kanssa käytävien neuvottelujen valmistelulle. Tässä yhteydessä olisi korostettava, että hallintojärjestelmää koskevaan lainsäädäntöehdotukseen liittyvien yhteyksien johdosta energiatehokkuusdirektiivistä muodostetussa yleisnäkemyksessä hyväksytyt säännökset olisi otettava huomioon hallintojärjestelmää koskevassa ehdotuksessa. Samoin energiatehokkuusdirektiivistä muodostetun yleisnäkemyksen muutamia säännöksiä voidaan tarkastella uudelleen myöhemmin hallintojärjestelmää koskevasta ehdotuksesta käytyjen keskustelujen tulosten perusteella.

Puheenjohtajavaltion uuden kompromissiehdotuksen mukaisesti muutetut kohdat on **lihavoitu ja alleviivattu**.

Johdanto-osan kappaleet mukautetaan kokonaisuudessaan myöhemmin artiklaosan säännöksiin tehtyjen muutosten huomioon ottamiseksi.

Komissio pidättyy esittämästä kantaansa koko kompromissitekstiin menettelyn tässä vaiheessa.

Kaikilla valtuuskunnilla on tarkasteluvarauma tekstiin. PL ja DK ovat tehneet parlamentaariset tarkasteluvaraukset.

14. Euroopan parlamentin teollisuus-, tutkimus- ja energiavaliokunta nimitti esittelijäksi Adam Gierekin (S&D). Parlamentin odotetaan antavan lausuntonsa marraskuussa 2017. Euroopan talous- ja sosiaalikomitea antoi lausuntonsa 26. huhtikuuta 2017, ja alueiden komitean odotetaan antavan lausuntonsa 13. heinäkuuta 2017.

IV LOPUKSI

15. Neuvostoa pyydetään tarkastelemaan puheenjohtajavaltion ehdottamaa kompromissikokonaisuutta, ratkaisemaan avoimna olevat kysymykset ja muodostamaan yleisnäkemyksen istunnossaan 26. kesäkuuta.

Ehdotus:

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI
energiatehokkuudesta annetun direktiivin 2012/27/EU muuttamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 194 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon¹,

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon²,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä,

sekä katsovat seuraavaa:

¹ EUVL C , , s. .

² EUVL C , , s. .

- (1) Energian kysynnän hillintä on yksi 25 päivänä helmikuuta 2015 hyväksytyn energiaunionistrategian viidestä toimintalohkosta. Energiatehokkuuden parantamisella saadaan aikaan ympäristöhyötyjä, vähennetään kasvihuonekaasupäästöjä, parannetaan energian toimitusvarmuutta vähentämällä riippuvuutta unionin ulkopuolelta tuotavasta energiasta, alennetaan kotitalouksien ja yritysten energiakustannuksia, autetaan lievittämään energiaköyhyyttä ja lisätään työpaikkoja ja toimintaa kaikilla talouden sektoreilla. Tämä on unionin niiden sitoumusten mukaista, jotka on tehty energiaunionin sekä Pariisissa joulukuussa 2015 järjestetyssä YK:n ilmastopöytäsohjeiden osapuolten konferenssissa sovitun globaalin ilmastopöytäsohjeiden puitteissa.
- (2) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2012/27/EU¹ on yksi osatekijä edettäessä kohti energiaunionia, jossa energiatehokkuutta olisi käsiteltävä erillisenä energialähteenä. "Energiatehokkuus etusijalle" -periaate olisi otettava huomioon vahvistettaessa tarjontapuolta ja muita politiikanaloja koskevia uusia sääntöjä. Komissio varmistaa, että energiatehokkuus ja kysyntäpuolen ohjaus voivat kilpailla yhtäläisin edellytyksin tuotantokapasiteetin kanssa. Energiatehokkuus on otettava huomioon aina, kun tehdään energiajärjestelmiin liittyviä suunnitelmia tai rahoituspäätöksiä. Energiatehokkuutta on parannettava aina, kun se on kustannustehokkaampaa kuin vastaavat tarjontapuolen ratkaisut. Näin pitäisi voida hyödyntää paremmin energiatehokkuudesta eurooppalaisille yhteiskunnille ja etenkin kansalaisille ja yrityksille koituvat eri edut.
- (3) Lokakuussa 2014 kokoontunut Eurooppa-neuvosto asetti vuodeksi 2030 27 prosentin energiatehokkuustavoitteen, jota on tarkistettava vuoteen 2020 mennessä "pitäen mielessä unionin 30 prosentin taso". Euroopan parlamentti kehotti joulukuussa 2015 komissiota arvioimaan myös 40 prosentin energiatehokkuustavoitteen toteutettavuutta samalla aikavälillä. Sen vuoksi on aiheellista tarkastella uudelleen ja muuttaa direktiiviä sen mukauttamiseksi niin, että otetaan huomioon vuotta 2030 koskevat näkymät.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2012/27/EU, annettu 25 päivänä lokakuuta 2012, energiatehokkuudesta, direktiivien 2009/125/EY ja 2010/30/EU muuttamisesta sekä direktiivien 2004/8/EY ja 2006/32/EY kumoamisesta (EUVL L 315, 14.11.2012, s. 1).

- (4) Vuotta 2030 koskevia kansallisia sitovia tavoitteita ei ole. Olisi tuotava selvästi esiin unionin tarve saavuttaa EU:n tason energiatehokkuustavoitteet, jotka on ilmaistu primääri- ja loppuenergian kulutuksena vuosina 2020 ja 2030 sitovan 30 prosentin tavoitteen muodossa. Tämä unionin tasolla tehtävän selkeyttämisen ei pitäisi rajoittaa jäsenvaltioita, koska ne voivat edelleen vapaasti asettaa kansalliset panoksensa, jotka perustuvat primääri- tai loppuenergian kulutukseen, primääri- tai loppuenergian säästöihin tai energiatehokkuuteen. Jäsenvaltioiden olisi asetettava ohjeelliset kansalliset energiatehokkuuspanokset ottaen huomioon, että unionin energiankulutus vuonna 2030 saa olla enintään 1 321 Mtoe primäärienergiaa ja/tai enintään 987 Mtoe loppuenergiaa. Tämä tarkoittaa sitä, että primäärienergian kulutuksen unionissa olisi vähennyttävä 23 prosenttia ja loppuenergian kulutuksen 17 prosenttia verrattuna vuoden 2005 tasoihin. On tarpeen arvioida säännöllisesti edistymistä unionin vuoden 2030 tavoitteiden saavuttamisessa, ja tästä arvioinnista säädetään energiaunionin hallintaa koskevassa lainsäädäntöehdotuksessa.
- (5) Velvoite, jonka mukaan jäsenvaltioiden on laadittava pitkän aikavälin strategia investointien saamiseksi käyttöön kansallisen rakennuskannan peruskorjauksiin ja ilmoitettava tästä komissiolle, olisi poistettava direktiivistä 2012/27/EU ja lisättävä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin 2010/31/EU¹, johon se sopii lähes nollaenergiarakennuksiin liittyvien pitkän aikavälin suunnitelmien ja vähähiilisiin rakennuksiin siirtymistä koskevien säännösten yhteyteen.
- (6) Kun otetaan huomioon vuoteen 2030 ulottuvat ilmasto- ja energiapolitiikan puitteet, energiansäästövelvoitteen soveltamista olisi jatkettava vuoden 2020 jälkeen. Sitoumuskauden jatkaminen vuoden 2020 jälkeen vakauttaisi tilannetta investoijien kannalta ja edistäisi näin pitkän aikavälin investointeja ja energiatehokkuustoimenpiteitä, kuten rakennusten peruskorjauksia.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2010/31/EU, annettu 19 päivänä toukokuuta 2010, rakennusten energiatehokkuudesta (EUVL L 153, 18.6.2010, s. 13).

- (7) Jäsenvaltioita vaaditaan saavuttamaan koko velvoitekaudelta kumulatiivinen loppukäytön energiansäästötavoite, joka vastaa "uusia" säästöjä, jotka olisivat 1,5 prosenttia vuosittain myydyistä energiasta. Tämä vaatimus voidaan saavuttaa uusilla politiikkatoimilla, jotka hyväksytään 1 päivän tammikuuta 2021 ja 31 päivän joulukuuta 2030 välisen uuden velvoitekauden aikana, tai uusilla yksittäisillä toimilla, jotka ovat tulosta edeltävällä kaudella tai ennen sitä hyväksytyistä politiikkatoimista, joiden osalta energiansäästöihin johtavat yksittäiset toimet kuitenkin otetaan tosiasiallisesti käyttöön tämän uuden kauden aikana.
- (8) Pitkän aikavälin energiatehokkuustoimenpiteet tuottavat energiansäästöjä vuoden 2020 jälkeenkin, mutta jotta edistettäisiin vuodeksi 2030 asetettujen unionin energiatehokkuustavoitteiden saavuttamista, näillä toimenpiteillä olisi saatava aikaan uusia säästöjä vuoden 2020 jälkeen. Toisaalta 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen saavutettuja energiansäästöjä ei voida laskea mukaan kumulatiivisiin säästöihin, joita vaaditaan 1 päivän tammikuuta 2014 ja 31 päivän joulukuuta 2020 väliseltä ajalta.
- (9) Uusien säästöjen olisi oltava lisäsäästöjä siihen nähden, että jatketaan nykyisten toimien toteuttamista, joten säästöjä, jotka olisi saatu joka tapauksessa, ei voida ilmoittaa. Jotta voidaan laskea käyttöön otettujen toimenpiteiden vaikutus, mukaan voidaan laskea vain nettosäästöt mitattuina energiankulutuksen muutoksena, jonka voidaan suoraan katsoa johtuvan kyseisestä energiatehokkuustoimenpiteestä. Nettosäästöjen laskemiseksi jäsenvaltioiden olisi määritettävä perusskenaario siitä, miten tilanne kehittyy, jos kyseistä politiikkaa ei toteuteta. Poliittisia toimia olisi arvioitava tähän perusskenaarioon nähden. Jäsenvaltioiden olisi otettava huomioon, että samaan aikaan on saatettu toteuttaa muita toimenpiteitä, jotka myös ovat saattaneet vaikuttaa energiansäästöihin, joten ei voida katsoa, että kaikki arvioitavan politiikan käyttöönotosta lähtien havaitut muutokset johtuisivat pelkästään kyseisestä politiikkatoimesta. Velvoitetun, osallistuvan tai toimeksi saaneen osapuolen toimien olisi edistettävä tosiasiallisesti ilmoitettujen säästöjen saavuttamista, jotta varmistetaan olennaisuutta koskevan vaatimuksen täyttyminen.

- (10) Unionin lainsäädännön täytäntöönpanosta johtuvia energiansäästöjä ei voida ilmoittaa, paitsi jos kyseinen toimenpide ulottuu unionin lainsäädännössä vaadittua vähimmäistasoa pidemmälle joko niin, että kansallisella tasolla on asetettu kunnianhimoisemmat energiatehokkuusvaatimukset tai toimenpiteen täytäntöönpanoa on tehostettu. Ottaen huomioon, että rakennusten peruskorjauksilla edistetään olennaisella tavalla ja pitkällä aikavälillä energiansäästöjen lisäämistä, on tarpeen selventää, että kaikki energiansäästöt, jotka johtuvat olemassa olevien rakennusten peruskorjauksia edistävästä toimenpiteistä, voidaan ilmoittaa, jos ne ovat ylimääräisiä siihen kehitykseen nähden, joka olisi saavutettu ilman kyseistä politiikkatoimea, ja jos jäsenvaltio osoittaa, että velvoitetun, osallistuvan tai toimeksi saaneen osapuolen toimet ovat tosiasiallisesti edistäneet kyseisen toimenpiteen osalta ilmoitettujen säästöjen saavuttamista. [...] Peruskorjauksiin olisi katsottava kuuluvan rakennusten, rakennuksen vaipan, rakennusten osien ja rakennuksen teknisten järjestelmien peruskorjaukset. Pelkkää yksittäisen laitteiston asentamista ei katsota 'järjestelmäksi'.
- (11) Energiaunionistrategiaa ja parempaa sääntelyä koskevien periaatteiden mukaisesti seurantaa ja tarkastuksia koskevat säännöt olisi tuotava paremmin esiin, mukaan luettuna vaatimus tarkastaa tilastollisesti edustava toimenpiteiden otos. Viittaukset 'tilastollisesti merkittävään osuuteen' ja 'edustavaan otokseen' olisi ymmärrettävä niin, että edellytetään tilastopopulaation osajoukon (energiansäästötoimenpiteiden) määrittämistä niin, että siinä tulee asianmukaisesti esiin koko kyseinen populaatio (kaikki energiansäästötoimenpiteet), minkä ansiosta voidaan tehdä kohtuullisia päätelmiä kaikkien toimenpiteiden luotettavuudesta.

- (12) Rakennusten energiatehokkuuden paranemisen olisi hyödytettävä etenkin kuluttajia, jotka kärsivät energiaköyhyydestä. Jäsenvaltiot voivat jo nyt edellyttää velvoitettuja osapuolia sisällyttämään energiansäästötoimenpiteisiin energiaköyhyyteen liittyviä sosiaalisia tavoitteita, ja tämä mahdollisuus olisi nyt laajennettava vaihtoehtoisin toimenpiteisiin ja muutettava velvoitteeksi, joskin jäsenvaltioille jätetään täysi toimintavara toimenpiteiden laajuuden, soveltamisalan ja sisällön suhteen. Perustamissopimuksen 9 artiklan mukaisesti unionin energiatehokkuuspolitiikan olisi oltava osallistavaa, ja näin ollen sillä olisi myös varmistettava, että energiaköyhyydestä kärsivät kuluttajat pääsevät osallisiksi energiatehokkuustoimenpiteistä.
- (13) Rakennuksissa uusiutuvan energian teknologialla tuotettu energia vähentää toimitettua fossiilista energiaa. Energiankulutuksen vähentäminen ja uusiutuvista lähteistä saatavan energian käyttö rakennussektorilla ovat merkittäviä toimia unionin energiariippuvuuden ja kasvihuonekaasupäästöjen vähentämiseksi, etenkin kun otetaan huomioon vuodeksi 2030 asetetut kunnianhimoiset ilmasto- ja energiatavoitteet sekä Pariisissa joulukuussa 2015 järjestetyssä YK:n ilmastopöytäsohmuksen osapuolten konferenssissa (COP21) tehdyt globaalit sitoumukset. Direktiivin 7 artiklan mukaisten energiansäästövelvoitteiden vuoksi jäsenvaltioiden pitäisi pystyä ottamaan energiansäästövaatimusten täyttämiseksi huomioon rakennuksessa omaa käyttöä varten tuotetun uusiutuvan energian johdosta aikaan saadut energiansäästöt.

- (14) Energiankulutusta koskevien selkeiden ja ajantasaisten tietojen saantiin liittyviä kuluttajien vähimmäisoikeuksia olisi vahvistettava osana niitä toimenpiteitä, jotka on esitetty energiaunioniin liittyvässä komission tiedonannossa "Energian kuluttajien aseman vahvistaminen" ja lämmitystä ja jäähdytystä koskevassa strategiassa. Direktiivin 2012/27/EU 9–11 artikla ja liite VII olisi muutettava, jotta energiankulutuksesta voidaan antaa säännöllisiä ja parempia tietoja, kun tämä on teknisesti toteutettavissa ja kustannustehokasta mittauksessa käytettävien laitteiden kannalta. Olisi täsmennettävä, että käyttäjäkohtaisen mittaamisen kustannustehokkuus riippuu siitä, ovatko siihen liittyvät kustannukset oikeassa suhteessa mahdollisiin energiansäästöihin. [...] Sen arvioimisessa voidaan ottaa huomioon tietyn rakennuksen osalta suunniteltujen muiden konkreettisten toimenpiteiden, esimerkiksi tulevien peruskorjausten, vaikutus. Olisi myös täsmennettävä, että laskutukseen ja laskutus- tai kulutustietoihin liittyviä oikeuksia sovelletaan keskitetystä lähteestä toimitetun lämmityksen, jäähdytyksen tai lämpimän veden kuluttajiin, vaikka heillä ei olekaan suoraa käyttäjäkohtaista sopimussuhdetta energian toimittajaan. 'Loppuasiakkaan' määritelmän voidaan katsoa käsittävän vain luonnollisia tai oikeushenkilöitä, jotka ostavat energiaa energiantoimittajan kanssa tehdyn suoran käyttäjäkohtaisen sopimuksen pohjalta. Näin ollen näiden säännösten soveltamiseksi olisi käytettävä ilmausta 'loppukäyttäjä' viittaamaan laajempaan kuluttajaryhmään. Käsitteen 'loppukäyttäjä' olisi katettava lämmitystä, jäähdytystä tai lämmintä vettä omaan käyttöönsä ostavien loppuasiakkaiden lisäksi moniasuntoisen tai moneen eri tarkoitukseen käytettävän rakennuksen yksittäisen yksikön asukasta, jos lämmitys, jäähdytys tai lämmin vesi toimitetaan keskitetystä lähteestä ja jos asukkailla ei ole suoraa eikä käyttäjäkohtaista sopimusta energiantoimittajan kanssa. Käsitteellä 'käyttäjäkohtainen mittaaminen' olisi tarkoitettava kulutuksen mittaamista tällaisen rakennuksen yksittäisissä yksiköissä. Uusien asennettavien lämpömittareiden tai lämmityskustannusten jakolaitteiden olisi oltava 1 päivään tammikuuta 2020 mennessä etäluettavia, jotta kulutustietoja voidaan toimittaa kustannustehokkaasti ja säännöllisesti. Uutta 9 a artiklaa on tarkoitus soveltaa vain keskitetystä lähteestä toimitettuun lämmitykseen, jäähdytykseen ja lämpimään veteen. Jäsenvaltiot voivat vapaasti päättää, katsotaanko teknologia, joka perustuu mittarin lukemiseen laitteen kanssa ohi kulkien tai ajaen, etäluettaviksi laitteiksi. Etäluettavat laitteet eivät edellytä pääsyä sisälle yksittäisiin asuntoihin tai rakennuksen yksiköihin mittarinlukua varten.

- (14 a) Lämpöenergian käyttäjäkohtaisen kulutuksen laskennan avoimuuden varmistamiseksi ja siten käyttäjäkohtaisen mittaamisen täytäntöönpanon helpottamiseksi jäsenvaltioiden olisi julkaistava kaikki sovellettavat kansalliset säännöt, jotka koskevat lämmityksen, jäähdytyksen ja kuuman veden kulutuksen kustannusten jakamista moniasuntoisissa ja moneen eri tarkoitukseen käytettävissä rakennuksissa. Avoimuuden lisäksi jäsenvaltiot voivat halutessaan harkita sellaisten toimenpiteiden toteuttamista, joilla lisättäisiin kilpailua käyttäjäkohtaista mittaamista koskevien palvelujen tarjoamisessa, mikä auttaisi varmistamaan, että kaikki loppukäyttäjille aiheutuvat kustannukset ovat kohtuullisia.
- (15) Direktiivin 2012/27/EU energian muuntamista, siirtoa ja jakelua koskevat 15 artiklan tietyt säännökset olisi kumottava. Energia-alan säännösten tarkistuksen seurauksena energia-alaan liittyvien eri säädösten mukaiset jäsenvaltioiden velvollisuudet saatetaan jäsenellä eri tavalla. Tämän uudelleenjäsentelyn ei pitäisi vaikuttaa jäsenvaltioiden velvoitteeseen noudattaa direktiivin 2012/27/EU aineellisia vaatimuksia, jotka saatetaan sisällyttää sellaisenaan tai osittain muihin säädöksiin.
- (16) Jotta voitaisiin ottaa huomioon teknologian edistyminen ja uusiutuvien energialähteiden kasvava osuus sähköntuotantosektorilla, kilowattitunteina (kWh) mitatun sähkön säästön oletuskerrointa olisi tarkistettava primäärienergiakertoimen muutosten huomioon ottamiseksi. Sähkön primäärienergiakerrointa koskevat laskelmat perustuvat vuotuisiin keskiarvoihin. Ydinvoimasähkön ja -lämmön tuotannon osalta käytetään energiasisällön fyysistä laskentamenetelmää ja fossiilisista polttoaineista ja biomassasta tuotetun sähkön ja lämmön osalta teknistä muuntotehokkuusmenetelmää. Palamattoman uusiutuvan energian osalta menetelmänä käytetään suoraan primäärienergian kokonaismäärään perustuvaa lähestymistapaa. Laskettaessa sähkön primäärienergiaosuutta sähkön ja lämmön yhteistuotannossa sovelletaan direktiivin 2012/27/EU liitteessä II esitettyä menetelmää. Tässä käytetään keskimääräistä eikä marginaalista markkina-asemaa. Muuntotehokkuuden oletetaan olevan 100 prosenttia palamattoman uusiutuvan energian, 10 prosenttia geotermisen voimalaitoksen ja 33 prosenttia ydinvoimalaitoksen osalta. Sähkön ja lämmön yhteistuotannon kokonaistehokkuus lasketaan Eurostatin tuoreimpien tietojen perusteella. Järjestelmän rajat asetetaan niin, että primäärienergiakerroin on 1 kaikkien energialähteiden osalta. Laskelmat perustuvat PRIMES-viiteskenaarion tuoreimpaan versioon. Primäärienergiakertoimen arvo perustuu vuotta 2020 koskeviin ennusteisiin. Analyysi kattaa EU:n jäsenvaltiot ja Norjan. Norjaa koskevat tietojoukko perustuu ENTSO-E-tietoihin.

- (17) Jotta voidaan varmistaa, että direktiivin liitteitä ja 14 artiklan 10 kohdassa tarkoitettuja hyötysuhteen yhdenmukaistettuja viitearvoja voidaan päivittää, on tarpeen laajentaa komissiolle annettua säädösvallan siirtoa.
- (18) Jotta voidaan arvioida direktiivin 2012/27/EU tehokkuutta, käyttöön olisi otettava vaatimus direktiivin yleisestä uudelleentarkastelusta ja Euroopan parlamentille ja neuvostolle 28 päivään helmikuuta 2024 mennessä toimitettavasta kertomuksesta.
- (19) Selittävistä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman¹ mukaisesti jäsenvaltiot ovat sitoutuneet liittämään perustelluissa tapauksissa ilmoitukseen toimenpiteistä, joilla direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, josta käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjä pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna.
- (20) Sen vuoksi direktiivi 2012/27/EU olisi muutettava,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

¹ EUVL L 369, 17.12.2011, s. 14.

1 artikla

Muutetaan direktiivi 2012/27/EU seuraavasti:

- 1) Korvataan 1 artiklan 1 kohta seuraavasti:

"1. Tässä direktiivissä vahvistetaan yhteinen kehys energiatehokkuuden edistämistä koskeville toimenpiteille unionissa, jotta varmistetaan, että unionin vuodeksi 2020 asettamat energiatehokkuutta koskevat 20 prosentin yleistavoitteet ja vuodeksi 2030 asettamat **30 prosentin [...] ohjeelliset** yleistavoitteet saavutetaan, ja jotta valmistellaan energiatehokkuuden lisäparannuksia tuon määräajan jälkeen. Siinä vahvistetaan säännöt, joiden tarkoituksena on poistaa energiamarkkinoiden esteitä ja korjata markkinahäiriöitä, jotka haittaavat energian toimitusten ja käytön tehokkuutta, sekä säädetään ohjeellisten kansallisten energiatehokkuustavoitteiden ja -panosten asettamisesta vuodeksi 2020 ja 2030."

- 2) Korvataan 3 artikla seuraavasti:

"3 artikla

Energiatehokkuustavoitteet

1. Kunkin jäsenvaltion on asetettava vuodeksi 2020 ohjeellinen kansallinen energiatehokkuustavoite, joka perustuu joko primääri- tai loppuenergian kulutukseen, primääri- tai loppuenergian säästöihin taikka energiasiteeseen. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava nämä tavoitteet komissiolle 24 artiklan 1 kohdan ja liitteessä XIV olevan 1 osan mukaisesti. Niiden on tällöin ilmaistava nämä tavoitteet myös primäärienergian kulutuksen ja loppuenergian kulutuksen absoluuttisena tasona vuonna 2020 ja selitettävä, miten ja minkä tietojen perusteella tämä on laskettu.

Näitä tavoitteita asettaessaan jäsenvaltioiden on otettava huomioon

- a) että unionin vuoden 2020 energiankulutus saa olla enintään 1 483 Mtoe primäärienergiaa tai enintään 1 086 Mtoe loppuenergiaa;
- b) tässä direktiivissä säädetty toimenpiteet;

- c) direktiivin 2006/32/EY 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti asetettujen kansallisten energiansäästötavoitteiden saavuttamiseksi hyväksytyt toimenpiteet; ja
- d) muut energiatehokkuutta edistävät toimenpiteet jäsenvaltioissa ja unionin tasolla.

Näitä tavoitteita asettaessaan jäsenvaltiot voivat ottaa huomioon myös primäärienergian kulutukseen vaikuttavat kansalliset olosuhteet, kuten:

- a) jäljellä olevat kustannustehokkaat energiansäästömahdollisuudet;
- b) BKT:n kehitys ja ennuste;
- c) muutokset energian tuonnissa ja viennissä;
- d) kaikkien uusiutuvien energialähteiden, ydinenergian, hiilidioksidin talteenoton ja varastoinnin kehitys; ja
- e) varhaiset toimet.

2. Komissio arvioi 30 päivään kesäkuuta 2014 mennessä saavutettua edistymistä ja sitä, saavuttaako unioni todennäköisesti energiankulutuksen tason, joka on enintään 1 483 Mtoe primäärienergiaa ja/tai enintään 1 086 Mtoe loppuenergiaa vuonna 2020.

3. Tehdessään 2 kohdassa tarkoitettua arviota komissio

- a) laatii yhteenvedon jäsenvaltioiden ilmoittamista kansallisista viitteellisistä energiatehokkuustavoitteista;
- b) arvioi, voidaanko näiden tavoitteiden yhteenlaskettua määrää pitää luotettavana osoituksena siitä, että unioni kokonaisuutena etenee suunnitellusti, ottaen huomioon arvion ensimmäisestä 24 artiklan 1 kohdan mukaisesti laaditusta vuosiraportista ja arvion 24 artiklan 2 kohdan mukaisesti laadituista kansallisista energiatehokkuuden toimintasuunnitelmista;

- c) ottaa huomioon täydentävät analyysit, joita saadaan
- i) arvioimalla edistymistä absoluuttisessa energiankulutuksessa ja energiankulutuksessa suhteessa taloudelliseen toimintaan unionin tasolla, mukaan lukien edistyminen energian toimitusten tehokkuudessa jäsenvaltioissa, joiden kansalliset ohjeelliset tavoitteet perustuvat energian loppukulutukseen tai loppuenergian säästöihin, mukaan lukien edistyminen, joka johtuu siitä, että nämä jäsenvaltiot ovat noudattaneet tämän direktiivin III lukua;
 - ii) energiankulutuksen tulevia suuntauksia unionin tasolla koskevien mallintamisten tuloksista;
- d) vertaa a–c alakohdan mukaisia tuloksia energiankulutuksen määrään, joka tarvittaisiin, jotta energiankulutuksen taso olisi enintään 1 483 Mtoe primäärienergiaa ja/tai enintään 1 086 Mtoe loppuenergiaa vuonna 2020.

3 a. Komissio arvioi 31 päivään lokakuuta 2022 mennessä, onko unioni saavuttanut vuodelle 2020 asetetut yleistavoitteensa.

4. Kunkin jäsenvaltion on asetettava ohjeelliset kansalliset energiatehokkuuspanokset 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun unionin vuoden 2030 tavoitteen saavuttamiseksi [energiaunionin hallinnasta] annetun asetuksen (EU) XX/20XX [4] ja [6] artiklan mukaisesti. Näitä panoksia asettaessaan jäsenvaltioiden on otettava huomioon, että unionin energiankulutus vuonna 2030 saa olla enintään 1 321 Mtoe primäärienergiaa ja/tai enintään 987 Mtoe loppuenergiaa. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava näistä panoksista komissiolle osana yhdenmetyjä kansallisia energia- ja ilmastosuunnitelmiaan [energiaunionin hallinnasta] annetun asetuksen (EU) XX/20XX [3] ja [7]–[11] artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti.”;

3) Korvataan 7 artikla seuraavasti:

"7 artikla

Energiansäästövelvoitteet

1. Jäsenvaltioiden on saavutettava kumulatiiviset loppukäytön energiansäästöt, jotka vastaavat vähintään

a) kunakin vuonna 1 päivän tammikuuta 2014 ja 31 päivän joulukuuta 2020 välillä saavutettuja uusia säästöjä, joiden määrä on 1,5 prosenttia vuosittain loppuasiakkaille myydystä energian määrästä laskettuna 1 päivää tammikuuta 2013 edeltäneen viimeisimmän kolmivuotiskauden keskiarvosta;

b) kunakin vuonna

– 1 päivän tammikuuta 2021 ja 31 päivän joulukuuta [...] **2025** välillä saavutettuja uusia säästöjä, joiden määrä on 1,5 prosenttia vuosittain loppuasiakkaille myydystä energian määrästä laskettuna 1 päivää tammikuuta [...] **2019** edeltäneen viimeisimmän kolmivuotiskauden keskiarvosta;

– 1 päivän tammikuuta 2026 ja 31 päivän joulukuuta 2030 välillä saavutettuja uusia säästöjä, joiden määrä on 1,0 prosenttia vuosittain loppuasiakkaille myydystä energian määrästä laskettuna 1 päivää tammikuuta 2019 edeltäneen viimeisimmän kolmivuotiskauden keskiarvosta.

Sovellettaessa b alakohtaa ja rajoittamatta 2 ja 3 kohdan soveltamista jäsenvaltiot voivat laskea mukaan **sekä 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen että sitä ennen käyttöön otetuista** politiikkatoimista johtuvat energiansäästöt sillä edellytyksellä, että kyseisillä toimilla saadaan aikaan

[...] 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen toteutettavia uusia yksittäisiä toimia. [...]

[...] [...]

Liikenteessä käytetyn energian myynnin määrä voidaan jättää osittain tai kokonaan ottamatta huomioon näissä laskelmissa.

Jäsenvaltioiden on päätettävä, miten uusien säästöjen laskettu määrä jaetaan kullekin a ja b alakohdassa tarkoitettulle kaudelle, kunhan vaaditut kumulatiiviset kokonaissäästöt on saavutettu kunkin kauden lopussa.

2. Jollei 3 kohdan soveltamisesta muuta johdu, kukin jäsenvaltio voi

- a) toteuttaa 1 kohdan a alakohdassa edellytetyt laskelmat käyttämällä 1 prosentin arvoa vuosina 2014 ja 2015, 1,25 prosentin arvoa vuosina 2016 ja 2017 ja 1,5 prosentin arvoa vuosina 2018, 2019 ja 2020;
- b) jättää laskelmien ulkopuolelle sen energian myynnin koko määrän tai osan siitä, joka on käytetty direktiivin 2003/87/EY liitteessä I luetelluissa teollisuuden toiminnoissa;
- c) sallia sen, että energian muuntamisessa, jakelussa ja siirrossa saavutetut energiansäästöt, mukaan lukien tehokas kaukolämpö- ja -jäähdytysinfrastruktuuri, jotka ovat tulosta 14 artiklan 4 kohdan, 14 artiklan 5 kohdan b alakohdan sekä 15 artiklan 1–6 kohdan ja 9 kohdan vaatimusten täytäntöönpanosta, otetaan huomioon 1 kohdan nojalla vaaditussa energiansäästöjen määrässä;
- d) ottaa huomioon 1 kohdan nojalla vaaditussa energiansäästöjen määrässä energiansäästöt, jotka ovat tulosta 31 päivästä joulukuuta 2008 alkaen toteutetuista yksittäisistä toimista, joilla on edelleen vaikutusta vuonna 2020 ja sen jälkeen ja jotka voidaan mitata ja todentaa.

3. Kaikki 2 kohdan nojalla valitut vaihtoehdot saavat olla yhteensä enintään 25 prosenttia 1 kohdassa tarkoitettua energiansäästöjen määrästä. Jäsenvaltioiden on laskettava valittujen vaihtoehtojen vaikutukset erikseen 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuja kausia varten:

- a) 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua kautta varten vaadittujen energiansäästöjen määrän laskemista varten jäsenvaltiot voivat käyttää 2 kohdan a, b, c ja d alakohtaa;

- b) 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua kautta varten vaadittujen energiansäästöjen määrän laskemista varten jäsenvaltiot voivat käyttää 2 kohdan b, c ja d alakohtaa, edellyttäen että d alakohdassa tarkoitetuilla yksittäisillä toimilla on edelleen todennettavissa ja mitattavissa olevaa vaikutusta 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen.

4. Energiansäästöjä, jotka on saavutettu 31 päivän joulukuuta 2020 jälkeen, ei voida laskea mukaan kumulatiivisiin säästöihin, jotka vaaditaan 1 päivän tammikuuta 2014 ja 31 päivän joulukuuta 2020 väliseltä ajalta.

4 a. Jäsenvaltiot, jotka ylittävät 1 päivänä tammikuuta 2014 alkavalta ja 31 päivänä joulukuuta 2020 päättyvältä kaudelta vaaditun kumulatiivisten energiansäästöjen määrän, voivat laskea kaikki säästöjen ylimenevät määrät mukaan 31 päivänä joulukuuta 2030 päättyvää kautta varten vaadittuihin kumulatiivisiin energiansäästöihin.

4 b. Jäsenvaltiot voivat sallia, että velvoitetut osapuolet ottavat huomioon tiettyä vuonna saavutetut säästöt siten kuin ne olisi saavutettu jonakin neljästä edeltävästä tai kolmesta seuraavasta vuodesta, kunhan tämä ei ulotu 1 kohdassa asetettuja velvoitekausia pidemmälle.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 7 a ja 7 b artiklassa ja 20 artiklan 6 kohdassa tarkoitetuista politiikkatoimista johtuvat säästöt lasketaan liitteen V mukaisesti.

6. Jäsenvaltioiden on saavutettava 1 kohdan nojalla vaadittujen säästöjen määrä joko perustamalla 7 a artiklassa tarkoitettu energiatehokkuusvelvoitejärjestelmä tai toteuttamalla 7 b artiklassa tarkoitettuja vaihtoehtoisia toimenpiteitä. Jäsenvaltiot voivat yhdistää energiatehokkuusvelvoitejärjestelmiin vaihtoehtoisia politiikkatoimia.

6 a. Suunnitellessaan 7 a ja 7 b artiklassa tarkoitettuja politiikkatoimia jäsenvaltioiden on otettava huomioon tarve lievittää energiaköyhyyttä niiden perusteiden mukaisesti, jotka jäsenvaltiot ovat määritelleet, ja ottaen huomioon jäsenvaltioiden tämän alan nykykäytännöt¹.

¹ Sähkön sisämarkkinoita koskevista yhteisistä säännöistä annetusta direktiivistä [XXXX] käytävien keskustelujen tulokset huomioon ottaen voidaan viitata kyseisen direktiivin 29 artiklaan.

7. Jäsenvaltioiden on osoitettava, että politiikkatoimien tai yksittäisten toimien vaikutusten ollessa päällekkäisiä energiansäästöjä ei lasketa kahteen kertaan.";

8. Komissio arvioi 30 päivään kesäkuuta 2024 mennessä edistymistä 3 artiklan 4 kohdassa esitettyjen yleistavoitteiden saavuttamisessa sekä sitä, olisiko 1 kohdan b alakohdan **toisessa luettelamakohdassa** vahvistettu arvo [...] **nostettava 1,5 prosenttiin** kauden 2026–2030 osalta kyseisen arvioinnin perusteella. Komissio antaa tarvittaessa tätä varten lainsäädäntöehdotuksen.

4) Lisätään 7 a ja 7 b artikla seuraavasti:

"7 a artikla

Energiatehokkuusvelvoitejärjestelmät

1. Jos jäsenvaltiot päättävät täyttää 7 artiklan 1 kohdan nojalla vaadittujen säästöjen saavuttamiseen liittyvät velvoitteensa energiatehokkuusvelvoitejärjestelmällä, niiden on varmistettava, että 2 kohdassa tarkoitetut kunkin jäsenvaltion alueella toimivat velvoitetut osapuolet saavuttavat 7 artiklan 1 kohdassa esitetyn kumulatiivisen loppukäytön energiansäästövaatimuksen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 7 artiklan 2 kohdan soveltamista.

2. Jäsenvaltioiden on nimettävä velvoitetut osapuolet puolueettomin ja syrjimättömin perustein alueellaan toimivien energian jakelijoiden ja/tai energian vähittäismyyntiyritysten keskuudesta, ja se voi sisällyttää niihin alueellaan toimivia liikennepolttoaineen jakelijoita tai liikennepolttoaineen vähittäismyyntiyrityksiä. Jäsenvaltion nimeämien velvoitetujen osapuolten on saavutettava loppuasiakkaiden keskuudessa velvoitteen täyttämisen edellyttämä energiansäästöjen määrä riippumatta 7 artiklan 1 kohdan nojalla suoritetuista laskelmista tai, jäsenvaltion niin päättäessä, muilta osapuolilta saatavien sertifioitujen säästöjen avulla 5 kohdan b alakohdassa esitetyn mukaisesti.

3. Jäsenvaltioiden on ilmaistava kultakin velvoitetulta osapuolelta edellytetty energiansäästöjen määrä joko niiden energian loppukulutuksena tai primäärienergian kulutuksena. Vaaditun energiansäästöjen määrän ilmaisemiseen valittua menetelmää on käytettävä myös velvoitettujen osapuolten ilmoittamien säästöjen laskemiseen. Laskemiseen sovelletaan liitteessä IV säädetyjä muuntokertoimia.
4. Jäsenvaltioiden on otettava käyttöön mittaus-, tarkastus- ja todentamisjärjestelmät, joiden mukaisesti vähintään tilastollisesti merkittävä osuus ja edustava otos velvoitettujen osapuolten käyttöön ottamista energiatehokkuutta parantavista toimenpiteistä todennetaan. Mittaus, tarkastus ja todentaminen on toteutettava velvoitetuista osapuolista riippumattomasti.
5. Energiatehokkuusvelvoitejärjestelmän puitteissa
 - a) [poistettu]
 - b) jäsenvaltiot voivat sallia, että velvoitetut osapuolet ottavat velvoitteensa noudattamista laskiessaan huomioon energiapalvelujen tarjoajien tai muiden kolmansien osapuolten saavuttamat sertifioidut energiansäästöt, myös silloin kun velvoitetut osapuolet edistävät muiden valtion hyväksymien elinten tai viranomaisten kautta toimenpiteitä, joihin voi liittyä tai olla liittymättä virallisia kumppanuuksia ja joita voidaan toteuttaa yhdessä muiden rahoituslähteiden kanssa. Jos jäsenvaltiot sallivat tämän, niiden on varmistettava, että käytössä on selkeä, tarkasteltavissa oleva ja kaikille markkinatoimijoille avoin hyväksyntäprosessi, jolla pyritään pitämään sertifioinnin kustannukset mahdollisimman alhaisina.
6. Jäsenvaltioiden on julkaistava kerran vuodessa kunkin velvoitetun osapuolen tai velvoitettujen osapuolten kunkin alaryhmän saavuttamat energiansäästöt sekä järjestelmällä saavutetut kokonaissäästöt.

7 b artikla

Vaihtoehtoiset politiikkatoimet

1. Jos jäsenvaltiot päättävät täyttää 7 artiklan 1 kohdan nojalla vaadittujen säästöjen saavuttamiseen liittyvät velvoitteensa vaihtoehtoisilla politiikkatoimilla, niiden on varmistettava, että loppuasiakkaat saavuttavat 7 artiklan 1 kohdan nojalla vaaditut energiansäästöt.

2. [poistettu]

3. Kaikkien muiden kuin verotukseen liittyvien toimenpiteiden osalta jäsenvaltioiden on otettava käyttöön mittaus-, tarkastus- ja todentamisjärjestelmät, joiden nojalla vähintään tilastollisesti merkittävä osuus ja edustava otos osallistuvien tai toimeksi saaneiden osapuolten käyttöön ottamista energiatehokkuutta parantavista toimenpiteistä todennetaan. Mittaus, tarkastus ja todentaminen on toteutettava osallistuvista tai toimeksi saaneista osapuolista riippumattomasti.";

5) Muutetaan 9 artikla seuraavasti:

a) Korvataan otsikko seuraavasti:

"Kaasun mittaaminen"

b) Korvataan 1 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

"Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maakaasun loppuasiakkaille tarjotaan, mikäli se on teknisesti mahdollista, taloudellisesti järkevää ja oikeassa suhteessa mahdollisiin energiansäästöihin, kilpailukykyisesti hinnoitellut käyttäjäkohtaiset mittarit, jotka kuvaavat tarkasti loppuasiakkaan todellista energiankulutusta ja antavat tiedot sen todellisesta ajoittumisesta.";

c) Muutetaan 2 kohta seuraavasti:

i) Korvataan johdantolause seuraavasti:

"Silloin kun ja siinä määrin kuin jäsenvaltiot toteuttavat älykkäitä mittausjärjestelmiä ja ottavat käyttöön älykkäitä mittareita maakaasun osalta direktiivin 2009/73/EY mukaisesti.";

ii) Poistetaan c ja d alakohta;

d) Poistetaan 3 kohta;

- 6) Lisätään 9 a, 9 b ja 9 c artikla seuraavasti:

"9 a artikla

Lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden mittaaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaukolämmityksen, kaukojäähdytyksen ja kotitalouksien lämpimän käyttöveden loppuasiakkaille tarjotaan kilpailukykyisesti hinnoiteltuja mittareita, jotka kuvaavat tarkasti loppuasiakkaan todellista energiankulutusta.

Jos rakennuksen lämpö, jäähdytys tai kuuma vesi tulevat useille rakennuksille yhteisestä keskitetystä lähteestä tai kaukolämpö- tai kaukojäähdytysverkosta, rakennuksen lämmönvaihtimeen tai toimituspisteeseen on asennettava mittari.

"9 b artikla

Lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden käyttäjäkohtainen mittaaminen ja kustannusten jakaminen

1. Moniasuntoisiin ja moneen eri tarkoitukseen käytettäviin rakennuksiin, joissa on keskuslämmitys tai -jäähdytys tai jotka käyttävät kaukolämpö- ja kaukojäähdytysjärjestelmää, on asennettava käyttäjäkohtaiset kulutusmittarit, jotka mittaavat lämmityksen tai jäähdytyksen tai kuuman veden kulutusta kunkin yksikön osalta, jos tämä on teknisesti toteutettavissa ja kustannustehokasta oikeassa suhteessa mahdollisiin energiansäästöihin.

Jos käyttäjäkohtaisten kulutusmittareiden käyttö ei ole teknisesti mahdollista tai kustannustehokasta lämmityksen mittaamiseksi kussakin yksikössä, on käytettävä käyttäjäkohtaisia lämmityskustannusten jakolaitteita mittaamaan lämmönkulutusta kussakin lämpöpatterissa, paitsi jos kyseinen jäsenvaltio osoittaa, että tällaisten lämmityskustannusten jakolaitteiden asentaminen ei olisi kustannustehokasta. Tällaisissa tapauksissa voidaan harkita vaihtoehtoisten kustannustehokkaiden menetelmien käyttöä lämmönkulutuksen mittaamisessa. Kunkin jäsenvaltion on julkaistava selvästi esitettyinä yleiset perusteet, menetelmät ja/tai menettelyt, joilla määritellään, ettei toimi ole teknisesti mahdollinen tai kustannustehokas.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, uusiin moniasuntoisiin rakennuksiin ja uusien moneen eri tarkoitukseen käytettävien rakennusten asuinkäytössä oleviin osiin on asennettava kuuman veden kulutusta mittaavat käyttäjäkohtaiset kulutusmittarit, jos näissä rakennuksissa on keskuslämmitys tai niissä on käytössä kaukolämpöjärjestelmä.

3. Jos moniasuntoisille ja moneen eri tarkoitukseen käytettäville rakennuksille toimitetaan kaukolämpöä tai -jäähdytystä tai jos omat yhteiset lämmitys- tai jäähdytysjärjestelmät ovat yleisiä tällaisissa rakennuksissa, jäsenvaltioiden on käyttäjäkohtaisen kulutuksen laskennan avoimuuden ja täsmällisyyden varmistamiseksi julkaistava avoimesti kaikki sovellettavat kansalliset säännöt, jotka koskevat lämmityksen, jäähdytyksen tai kuuman veden kulutuksen kustannusten jakamista tällaisissa rakennuksissa. Sääntöihin on tarvittaessa sisällyttävä ohjeita tavasta jakaa seuraaviin tarkoituksiin käytetyn lämmön ja/tai kuuman veden kustannukset:

- a) kuuma vesi kotitalouden tarpeisiin;
- b) rakennuksen laitteistosta peräisin oleva lämpö yhteisten tilojen lämmitystä varten (jos rappukäytävät ja käytävät on varustettu lämpöpattereilla);
- c) asuntojen lämmitystä varten.

"9 c artikla

Etäluentaa koskeva vaatimus

1. Edellä olevia 9 a ja 9 b artiklaa sovellettaessa mittareiden ja lämmityskustannusten jakolaitteiden, jotka asennetaan 1 päivänä tammikuuta 2020 tai sen jälkeen [tai päivänä, johon mennessä direktiivi on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä, jos tämä ajankohta on myöhempi], on oltava etäluettavia laitteita. Edellä 9 b artiklan 1 kohdan ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa asetettuja teknistä toteutettavuutta ja kustannustehokkuutta koskevia ehtoja sovelletaan edelleen.

2. Mittareiden ja lämmityskustannusten jakolaitteiden, jotka on jo asennettu mutta jotka eivät ole etäluettavia, on oltava varustettuina tällä ominaisuudella tai ne on korvattava etäluettavilla laitteilla xxxx mennessä [kymmenen vuoden kuluttua tämän direktiivin voimaantulosta], paitsi jos kyseinen jäsenvaltio osoittaa, että tämä ei ole kustannustehokasta."

7) Muutetaan 10 artikla seuraavasti:

a) Korvataan otsikko seuraavasti:

"Kaasua koskevat laskutustiedot"

b) korvataan 1 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

"1. Jos loppuasiakkailla ei ole direktiivissä 2009/73/EY tarkoitettuja älykkäitä mittareita, jäsenvaltioiden on viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2014 varmistettava, että laskutustiedot ovat täsmällisiä ja perustuvat kaasun tosiasialliseen kulutukseen liitteessä VII olevan 1.1 kohdan mukaisesti, jos se on teknisesti mahdollista ja taloudellisesti perusteltua.";

c) Korvataan 2 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

"Direktiivin 2009/73/EY mukaisesti asennettujen mittarien on mahdollistettava tosiasialliseen kulutukseen perustuvat täsmälliset laskutustiedot. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että loppuasiakkailla on mahdollisuus saada helposti täydentäviä tietoja aiemmasta kulutuksesta, joiden avulla he voivat itse tehdä yksityiskohtaisia tarkastuksia.";

8) Lisätään 10 a artikla seuraavasti:

"10 a artikla

Lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän käyttöveden laskutus- ja kulutustiedot

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun mittarit ja lämmityskustannusten jakolaitteet on asennettu, laskutus- ja kulutustiedot ovat täsmällisiä ja perustuvat todelliseen kulutukseen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden mittarilukemiin liitteessä VII a olevien 1 ja 2 kohdan mukaisesti kaikkien loppukäyttäjien osalta eli kaikkien luonnollisten ja oikeushenkilöiden osalta, jotka ostavat lämmitystä, jäähdytystä tai lämmintä vettä omaan loppukäyttöön, tai luonnollisten ja oikeushenkilöiden osalta, jotka käyttävät sellaista erillistä rakennusta tai sellaisen moniasuntoisen taikka moneen eri tarkoitukseen käytettävän rakennuksen yksikköä, johon toimitetaan lämmitys, jäähdytys tai lämmin vesi keskitetystä lähteestä, ja joilla ei ole suoraa eikä käyttäjäkohtaista sopimusta energiantoimittajan kanssa.

Tämä velvoite voidaan jäsenvaltion niin säätäessä täyttää järjestelmällä, jossa loppuasiakas tai loppukäyttäjä lukee säännöllisesti mittarinsa itse ja ilmoittaa mittarilukemansa, lukuun ottamatta tapauksia, joissa on kyseessä 9 b artiklan mukainen lämmityskustannusten jakolaitteilla suoritettavaan käyttäjäkohtaiseen mittaamiseen perustuva kulutus. Laskutus saa perustua arvioituun kulutukseen tai kiinteään määrään ainoastaan silloin, kun loppuasiakas tai loppukäyttäjä ei ole ilmoittanut mittarilukemaa tietyltä laskutuskaudelta.

Jäsenvaltioiden on päätettävä, kuka vastaa 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen toimittamisesta niille loppukäyttäjille, joilla ei ole suoraa eikä käyttäjäkohtaista sopimusta energiantoimittajan kanssa.

2. Jäsenvaltioiden

- a) on edellytettävä, että jos loppukäyttäjien energialaskuja ja aiempaa kulutusta koskevat tiedot tai lämmityskustannusten jakolaitteiden mittarilukemat ovat käytettävissä, ne asetetaan loppukäyttäjän pyynnöstä tämän nimeämän energiapalvelujen tarjoajan saataville;
- b) on varmistettava, että loppuasiakkaille tarjotaan mahdollisuus saada laskutustiedot ja laskut sähköisinä ja että he saavat pyynnöstä selkeän ja ymmärrettävän selvityksen siitä, miten heidän laskunsa muodostuvat, erityisesti jos laskut eivät perustu todelliseen kulutukseen;
- c) on varmistettava, että todelliseen kulutukseen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden mittarilukemiin perustuvien laskujen mukana toimitetaan asianmukaiset tiedot kaikille loppukäyttäjille liitteessä VII a olevan 3 kohdan mukaisesti;
- d) on mahdollista säätää, että laskutustietojen toimittamista loppuasiakkaan pyynnöstä ei pidetä maksukehotuksena. Tällöin jäsenvaltioiden on varmistettava, että varsinaista maksua varten tarjotaan joustavia järjestelyjä.";

9) Muutetaan 11 artikla seuraavasti:

a) Korvataan otsikko seuraavasti:

"Kaasuun liittyvien mittaus- ja laskutustietojen saamisen kustannukset"

b) Poistetaan 2 kohta;

10) Lisätään 11 a artikla seuraavasti:

"11 a artikla

**Lämmitykseen, jäähdytykseen ja lämpimään käyttöveteen liittyvien mittaus-,
laskutus- ja kulutustietojen saamisen kustannukset**

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että loppukäyttäjät saavat kaikki energiankulutusta koskevat laskunsa ja laskutustietonsa maksutta ja että loppukäyttäjät saavat myös kulutustietonsa asianmukaisella tavalla ja maksutta.
2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, laskutustietojen kustannusten jakaminen 9 b artiklan mukaisen moniasuntoisten ja moneen eri tarkoitukseen käytettävien rakennusten lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän veden käyttäjäkohtaisen kulutuksen osalta on toteutettava voittoa tuottamattomalta pohjalta. Tämän tehtävän antamisesta kolmannelle osapuolelle, kuten palveluntarjoajalle tai paikalliselle energiantoimittajalle, aiheutuvat kustannukset, joihin sisältyy käyttäjäkohtaisen todellisen kulutuksen mittaaminen, jakaminen ja huomioon ottaminen tällaisissa rakennuksissa, voidaan siirtää loppukäyttäjän maksettaviksi, siinä määrin kuin tällaiset kustannukset ovat kohtuullisia.";
3. Varmistaakseen käyttäjäkohtaista mittaamista koskevien palvelujen kohtuulliset kustannukset 2 kohdan mukaisesti jäsenvaltiot voivat tehostaa kilpailua tällä palvelualalla toteuttamalla asianmukaisia toimenpiteitä, esimerkiksi suosittelemalla tai muuten edistämällä tarjouskilpailuja ja/tai sellaisten yhteentoimivien laitteiden käyttöä, jotka helpottavat palveluntarjoajan vaihtamista.

11) Muutetaan 15 artikla seuraavasti:

a) muutetaan 5 kohta seuraavasti:

i) poistetaan ensimmäinen ja toinen alakohta;

ii) korvataan kolmas alakohta seuraavasti:

"Siirtoverkonhaltijoiden ja jakeluverkonhaltijoiden on noudatettava liitteessä XII asetettuja vaatimuksia.";

b) Poistetaan 8 kohta;

11 a) Korvataan 20 artiklan 6 kohdassa oleva viittaus 7 artiklan 1 kohtaan viittauksella 7 a artiklaan.

12) Muutetaan 23 artikla seuraavasti:

a) korvataan 2 kohta seuraavasti:

"2. Siirretään 22 artiklassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä komissiolle viideksi vuodeksi 4 päivästä joulukuuta 2017. Komissio laatii siirrettyä säädösvaltaa koskevan kertomuksen viimeistään yhdeksän kuukautta ennen viiden vuoden pituisen kauden päättymistä. Säädösvalan siirtoa jatketaan ilman eri toimenpiteitä samanpituisiksi kausiksi, jollei Euroopan parlamentti tai neuvosto vastusta tällaista jatkamista viimeistään kolme kuukautta ennen kunkin kauden päättymistä.";

b) lisätään 4 kohta seuraavasti:

"4) Ennen kuin komissio hyväksyy delegoidun säädöksen, se kuulee kunkin jäsenvaltion nimeämiä asiantuntijoita paremmasta lainsäädännöstä 13 päivänä huhtikuuta 2016 tehdystä toimielinten sopimuksessa vahvistettujen periaatteiden mukaisesti."

c) numeroidaan 4 ja 5 kohta uudelleen 5 ja 6 kohdaksi";

- 13) lisätään 24 artiklaan 12 kohta seuraavasti:

"12. Komissio arvioi tämän direktiivin 28 päivään helmikuuta 2024 mennessä ja joka viides vuosi sen jälkeen ja antaa kertomuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle. Kertomuksessa tarkastellaan erityisesti sitä, muutetaanko 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädettyä lopullista päivämäärää, ja mukautetaanko 5 artiklassa säädettyjä vaatimuksia ja vaihtoehtoja toimintatapaa vuoden 2030 jälkeen. Tähän kertomukseen liitetään tarvittaessa ehdotuksia lisätoimenpiteiksi.";

- 14) Muutetaan liitteet tämän direktiivin liitteen mukaisesti.

2 artikla

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään XXXX [*lisätään päivämäärä, joka on 24 kuukautta voimaantulopäivästä*]. Niiden on toimitettava viipymättä nämä säännökset kirjallisina komissiolle.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säännöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

3 artikla

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

4 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja

LIITE

ehdotukseen EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVIKSI
energiatohokkuudesta annetun direktiivin 2012/27/EU muuttamisesta

LIITE

1. Muutetaan liitteet IV ja V seuraavasti:

- a) Korvataan liitteessä IV oleva alaviite 3 seuraavasti: "3) Sovelletaan, jos energiansäästöt lasketaan suhteessa primäärienergian kulutukseen käyttäen energian loppukulutukseen perustuvaa alhaalta ylös -lähestymistapaa. Kilowattitunteina mitatun sähkönsäästön osalta jäsenvaltiot voivat soveltaa oletuskerrointa 2,0. Jäsenvaltiot voivat soveltaa erilaista kerrointa, jos ne pystyvät perustelemaan sen."
- b) Korvataan liite V seuraavasti:

"Liite V

**Yhteiset menetelmät ja periaatteet, joiden mukaisesti lasketaan 7 artiklan 1 ja
2 kohdan, 7 a ja 7 b artiklan ja 20 artiklan 6 kohdan mukaisten
energiatohokkuusvelvoitejärjestelmien tai muiden politiikkatoimien vaikuttavuus**

- 1. Menetelmät, joiden mukaisesti lasketaan muista kuin verotustoimenpiteistä johtuvat energiansäästöt 7 artiklan 1 ja 2 kohdan, 7 a ja 7 b artiklan sekä 20 artiklan 6 kohdan soveltamiseksi.

Velvoitetut, osallistuvat tai toimeksi saaneet osapuolet taikka täytäntöönpanevat viranomaiset voivat käyttää seuraavia menetelmiä energiansäästöjen laskemiseksi:

- a) oletetut säästöt, vastaavien kohteiden aiempien, riippumattomasti valvottujen energiaparannusten tulosten perusteella. Lähestymistavasta käytetään yleisnimitystä "ex-ante" (ennakkoon);

- b) mitatut säästöt, jolloin toimenpiteen tai toimenpidepaketin toteuttamisella saatavat säästöt määritetään mittaamalla energian käytön todellinen vähentyminen, ottaen asianmukaisesti huomioon sellaiset kulutukseen mahdollisesti vaikuttavat tekijät kuin säästön lisäisyys, käyttöaste, tuotantotasot ja säätila. Lähestymistavasta käytetään yleisnimitystä "ex-post" (jälkikäteen).
 - c) laskennalliset säästöt, jolloin käytetään teknisiä arvioita säästöistä. Tätä toimintatapaa voidaan käyttää ainoastaan, jos perusteltujen mittaustietojen saaminen tietyistä laitoksesta on vaikeaa tai suhteettoman kallista, esim. jos vaihdetaan kompressori tai sähkömoottori, jolla on eri kWh-luokka kuin sillä, jonka säästöt on mitattu riippumattomasti, tai jos arviot toteutetaan kansallisesti vahvistettujen menetelmien ja viitearvojen pohjalta sellaisten pätevien tai akkreditoitujen asiantuntijoiden toimesta, jotka ovat riippumattomia asiaankuuluvista velvoitetuista, osallistuvista tai toimeksi saaneista osapuolista;
 - d) kyselyjen perusteella kartoitetut säästöt, jolloin määritetään kuluttajien reaktiot neuvontaan, tiedotuskampanjoihin, energiamerkintä- tai sertifiointijärjestelmiin taikka älykkäisiin mittausjärjestelmiin. Tätä toimintatapaa voidaan käyttää ainoastaan sellaisten säästöjen osalta, jotka ovat seurausta muutoksista kuluttajien käyttäytymisessä.
2. Määritettäessä energiatehokkuustoimenpidettä koskevia energiansäästöjä 7 artiklan 1 ja 2 kohdan, 7 a ja 7 b artiklan sekä 20 artiklan 6 kohdan soveltamiseksi sovelletaan seuraavia periaatteita:
- a) säästöjen on oltava lisäsäästöjä niihin nähden, jotka olisivat syntyneet joka tapauksessa ilman velvoitettujen, osallistuvien tai toimeksi saaneiden osapuolien taikka täytäntöönpanevien viranomaisten toimia. Sen määrittämiseksi, mitä säästöjä voidaan pitää lisäsäästöinä, jäsenvaltiot ottavat huomioon sen, miten energiankäyttö ja -kysyntä kehittyisi ilman kyseistä politiikkatoimea;

- b) unionin pakottavan lainsäädännön täytäntöönpanosta johtuvia säästöjä pidetään säästöinä, jotka olisivat syntyneet joka tapauksessa, eikä niitä sen vuoksi voida ilmoittaa 7 artiklan 1 kohdan nojalla. [...] Olemassa olevien rakennusten peruskorjaukseen liittyvät säästöt **voidaan poikkeuksellisesti ilmoittaa 7 artiklan 1 kohdan nojalla, edellyttäen että 3 kohdan h alakohdassa tarkoitettu olennaisuutta koskeva vaatimus täyttyy. Säästöt, jotka syntyvät uusien rakennusten osalta ennen direktiivin 2010/31/EU saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä vahvistettujen kansallisten vähimmäisvaatimusten täytäntöönpanosta, voidaan ilmoittaa 7 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla,** edellyttäen että 3 kohdan h alakohdassa tarkoitettu olennaisuutta koskeva vaatimus täyttyy.
- c) säästöiksi voidaan laskea ainoastaan ne osuudet säästöistä, jotka ylittävät seuraavat tasot:
- i) uusia henkilöautoja ja uusia kevyitä kuljetusajoneuvoja koskevat unionin päästönormit, jotka johtuvat Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 443/2009¹ ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 510/2011² täytäntöönpanosta;
- ii) unionin vaatimukset, jotka koskevat tiettyjen energiaan liittyvien tuotteiden poistamista markkinoilta direktiivin 2009/125/EY mukaisten täytäntöönpanotoimenpiteiden toteuttamisen johdosta;

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 443/2009, annettu 23 päivänä huhtikuuta 2009, päästönormien asettamisesta uusille henkilöautoille osana yhteisön kokonaisvaltaista lähestymistapaa kevyiden hyötyajoneuvojen hiilidioksidipäästöjen vähentämiseksi (EUVL L 140, 5.6.2009, s. 1).

² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 510/2011, annettu 11 päivänä toukokuuta 2011, päästönormien asettamisesta uusille kevyille kuljetusajoneuvoille osana unionin kokonaisvaltaista lähestymistapaa kevyiden hyötyajoneuvojen hiilidioksidipäästöjen vähentämiseksi (EUVL L 145, 31.5.2011, s. 1).

- d) sellainen politiikka sallitaan, jolla tähdätään tuotteiden, laitteiden, rakennusten ja rakennuselementtien, prosessien tai markkinoiden energiatehokkuuden parantamiseen;
- d d) sellaisista politiikkatoimista johtuvat energiansäästöt, joilla edistetään pienimuotoisen uusiutuvan energian teknologian asentamista rakennuksiin, voidaan laskea säästöiksi ja ottaa huomioon 7 artiklan 1 kohdan mukaisten energiansäästövaatimusten täyttämiseksi, sikäli kuin niillä saadaan osaltaan vähennettyä energian myyntiä rakennuksen loppuasiakkaille säästyvän primäärienergian määrän verran. **Lisäksi 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamiseksi käyttöön otettujen politiikkatoimien osalta voidaan myös ottaa huomioon enintään 15 prosenttia rakennuksessa omaa käyttöä varten tuotetusta uusiutuvasta energiasta. Molemmissa tapauksissa säästöjen laskennassa [...] on noudatettava** tämän liitteen vaatimuksia.
- e) tehokkaampien tuotteiden ja ajoneuvojen käyttöönottoa vauhdittavan politiikan osalta voidaan ilmoittaa täysimääräiset säästöt, kunhan osoitetaan, että tämä käyttöönotto tapahtuu ennen tuotteen tai ajoneuvon odotetun keskimääräisen käyttöiän päättymistä tai ennen kuin tuote tai ajoneuvo tavallisesti korvattaisiin ja että säästöt ilmoitetaan vain siihen asti, kun korvattavan tuotteen tai ajoneuvon odotettu keskimääräinen käyttöikä päättyy;
- f) edistäessään energiatehokkuustoimenpiteiden käyttöönottoa jäsenvaltioiden on tarvittaessa varmistettava, että tuotteiden, palvelujen ja toimenpiteiden käyttöönoton laatinormeista pidetään kiinni tai että tällaisia normeja otetaan käyttöön, jos niitä ei ole;
- g) alueiden välisten sääolosuhteiden erojen huomioon ottamiseksi jäsenvaltiot voivat päättää mukauttaa säästöt tiettyyn vakioarvoon tai hyväksyä erilaisia energiansäästöjä alueiden välisten lämpötilavaihtelujen mukaisesti;

- h) energiansäästöjen laskennassa on otettava huomioon toimenpiteiden elinkaari. Tämä voidaan tehdä laskemalla kullakin yksittäisellä toimella saavutettavat säästöt sen soveltamisen alkamispäivän ja tapauksen mukaan 31 päivän joulukuuta 2020 tai 31 päivän joulukuuta 2030 välisenä aikana. Vaihtoehtoisesti jäsenvaltiot voivat valita toisen menetelmän, jolla arvioidaan päästävän vähintään samaan säästöjen kokonaismäärään. Käyttäessään muita menetelmiä jäsenvaltioiden on varmistettava, että näitä muita menetelmiä käyttäen laskettu energiansäästöjen kokonaismäärä ei ylitä sitä energiansäästöjen määrää, joka olisi saatu tulokseksi laskemalla yhteen kullakin yksittäisellä toimella saavutettavat säästöt soveltamisen alkamispäivän ja tapauksen mukaan 31 päivän joulukuuta 2020 tai 31 päivän joulukuuta 2030 välisenä aikana.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 7 b artiklan ja 20 artiklan 6 kohdan nojalla toteutettuja politiikkatoimia koskevat seuraavat vaatimukset täyttyvät:
- a) politiikkatoimilla ja yksittäisillä toimilla saadaan aikaan todennettavia energiansäästöjä loppukäytössä;
 - b) tapauksen mukaan kunkin osallistuvan osapuolen, toimeksi saaneen osapuolen tai täytäntöönpanevan viranomaisen vastuu on määritelty selvästi;
 - c) energiansäästöt, jotka saavutetaan tai on määrä saavuttaa, on määritelty avoimesti;
 - d) vaadittujen tai politiikkatoimella saavutettavien energiansäästöjen määrä ilmaistaan joko energian loppukulutuksena tai primäärienergian kulutuksena liitteessä IV säädettyjä muuntokertoimia käyttäen;
 - e) toimeksi saaneiden osapuolten, osallistuvien osapuolten ja täytäntöönpanevien viranomaisten saavuttamista energiansäästöistä laaditaan, paitsi jos se ei ole toteutettavissa, vuotuinen raportti, joka asetetaan julkisesti saataville, samoin kuin tiedot energiansäästöjen vuotuisista suuntauksista;

- f) tuloksia seurataan ja asianmukaisia toimenpiteitä toteutetaan, jos edistyminen ei ole tyydyttävää;
 - g) yksittäisellä toimella saavutettuja säästöjä ei saa ilmoittaa useampi kuin yksi osapuoli;
 - h) osoitetaan, että osallistuvan tai toimeksi saaneen osapuolen taikka täytäntöönpanevan viranomaisen toiminta on vaikuttanut konkreettisesti ilmoitettujen säästöjen syntyyn.
4. Määritettäessä 7 b artiklan nojalla käyttöön otetuilla verotukseen liittyvillä politiikkatoimilla saavutettuja energiansäästöjä on sovellettava seuraavia periaatteita:
- a) huomioon otetaan vain sellaisilla verotustoimenpiteillä saavutetut energiansäästöt, jotka ylittävät neuvoston direktiivissä 2003/96/EY¹ tai neuvoston direktiivissä 2006/112/EY² vaaditut polttoaineverojen vähimmäistasot;
 - b) (energia)verotustoimenpiteiden vaikutuksen laskemiseen käytettyjen hintajoustopien on edustettava energian kysynnän lyhyen ja pitkän aikavälin reagoivuutta hinnan muutoksiin, ja ne on arvioitava tuoreiden ja edustavien virallisten tietolähteiden perusteella;
 - c) energiansäästöt, jotka saavutetaan asiaan liittyvillä veropoliittisilla välineillä, mukaan lukien verokannustimet tai maksut rahastoon, on laskettava erikseen.

5. Menetelmän ilmoittaminen

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ehdottamansa yksityiskohtainen menetelmä, jota ne aikovat soveltaa 7 a ja 7 b artiklassa ja 20 artiklan 6 kohdassa tarkoitettujen energiatehokkuusvelvoitejärjestelmien ja vaihtoehtoisten toimenpiteiden toimintaan. Veroja lukuun ottamatta ilmoituksessa on selvitettävä yksityiskohtaisesti

¹ Neuvoston direktiivi 2003/96/EY, annettu 27 päivänä lokakuuta 2003, energiatuotteiden ja sähkön verotusta koskevan yhteisön kehyksen uudistamisesta (EUVL L 283, 31.10.2003, s. 51).

² Neuvoston direktiivi 2006/112/EY, annettu 28 päivänä marraskuuta 2006, yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä (EUVL L 347, 11.12.2006, s. 1).

- a) energiansäästövaatimuksen taso tai odotetut säästöt koko kaudelta 1 päivän tammikuuta 2021 ja 31 päivän joulukuuta 2030 väliseltä ajalta;
- b) velvoitetut, osallistuvat tai toimeksi saaneet osapuolet tai täytäntöönpanevat viranomaiset;
- c) kohdealat;
- d) politiikkatoimet ja politiikkatoimeen liittyvät yksittäiset toimet, mukaan luettuna säästöjen odotettu kumulatiivinen kokonaismäärä kutakin toimea kohti;
- e) velvoitekauden kesto energiatehokkuusvelvoitejärjestelmien osalta;
- f) politiikkatoimeen liittyvät toimet;
- g) laskentamenetelmä, myös se, miten lisäisyys ja olennaisuus määritetään ja mitä menetelmiä ja viitearvoja käytetään oletettuja tai laskennallisia säästöjä varten;
- h) toimenpiteiden elinikä ja eliniän laskentatapa tai se, mihin se perustuu;
- i) jäsenvaltion sisäisten sääolosuhteiden erojen käsittelytapa;
- j) 7 a ja 7 b artiklan nojalla toteutettuja toimia koskevat seuranta- ja todentamismenettelyt ja se, miten niiden riippumattomuus velvoitetuista, osallistuvista tai toimeksi saaneista osapuolista varmistetaan;
- k) verojen osalta ilmoituksessa on selvitettävä yksityiskohtaisesti
 - i) kohdealat ja veronmaksajaryhmä;
 - ii) täytäntöönpaneva viranomainen;
 - iii) odotetut säästöt;

- iv) verotoimenpiteen kesto; ja
- v) laskentamenetelmä, myös käytetyt hintajoustot ja miten ne on määritetty."

2. Muutetaan liite VII seuraavasti:

a) Korvataan otsikko seuraavasti:

"Kaasun todelliseen kulutukseen perustuvaa laskutusta ja laskutustietoja koskevat vähimmäisvaatimukset";

b) Lisätään liite VII a seuraavasti:

"Liite VII a

Lämmityksen, jäähdytyksen ja lämpimän veden laskutus- ja kulutustietoja koskevat vähimmäisvaatimukset

1. Todelliseen kulutukseen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden mittarilukemiin perustuva laskutus

Jotta loppukäyttäjät voivat säännellä omaa energiankulutustaan, laskutuksen on tapahduttava todellisen kulutuksen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden mittarilukemien perusteella vähintään kerran vuodessa.

2. Laskutus- tai kulutustietojen vähimmäistiheys

Jos etäluettavat mittarit tai lämmityskustannusten jakolaitteet on asennettu, todelliseen kulutukseen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden mittarilukemiin perustuvat laskutus- tai kulutustiedot on [XXX, päivämäärä, jona direktiivi on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä] lähtien asetettava saataville vähintään neljännesvuosittain, jos sitä pyydetään tai jos loppuasiakkaat ovat valinneet sähköisen laskutuksen, taikka muutoin kaksi kertaa vuodessa.

Jos etäluettavat mittarit tai lämmityskustannusten jakolaitteet on asennettu, todelliseen kulutukseen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden mittarilukemiin perustuvat laskutus- tai kulutustiedot on 1 päivästä tammikuuta 2022 lähtien asetettava saataville vähintään joka toinen kuukausi. Lämmitys ja jäähdytys voidaan vapauttaa tästä lämmitys-/jäähdytyskausien ulkopuolella.

3. Todelliseen kulutukseen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden mittarilukemiin perustuvaan laskuun sisältyvät vähimmäistiedot

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että laskuissa tai niiden mukana asetetaan loppukäyttäjien saataville selkeällä ja ymmärrettävällä tavalla seuraavat todelliseen kulutukseen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden mittarilukemiin perustuvat tiedot:

- a) voimassa olevat tosiasialliset hinnat ja todellinen kulutus tai lämmityskustannusten kokonaismäärä ja lämmityskustannusten jakolaitteiden mittarilukemat;
- b) tiedot käytetystä polttoaineseikoituksesta, mukaan luettuna loppukäyttäjille, jotka käyttävät kaukolämmitystä tai -jäähdytystä;
- c) loppukäyttäjän nykyisen energiankulutuksen ja edellisen vuoden saman kauden kulutuksen vertailu graafisessa muodossa, ilmaston mukaan korjattuina lämmityksen ja jäähdytyksen osalta;
- d) sellaisten kuluttajajärjestöjen, energiatoimistojen tai vastaavien elinten yhteystiedot, mukaan lukien internetsivustojen osoitteet, joilta voi saada tietoa saatavilla olevista energiatehokkuutta parantavista toimenpiteistä, vertailukelpoisista loppukäyttäjäprofiileista ja energiaa käyttävien laitteiden objektiivisista teknisistä eritelmistä.

Lisäksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että todelliseen kulutukseen tai lämmityskustannusten jakolaitteiden mittarilukemiin perustuvissa laskuissa, niiden mukana tai niihin merkittyinä asetetaan loppukäyttäjän saataville selkeällä ja ymmärrettävällä tavalla vertailut saman käyttäjäluokan loppukäyttäjän keskimääräisen normalisoidun tai vertailukäyttäjän kanssa."